

Sygnatura akt VI Ka 340/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIE

Dnia **8 października 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Trzeja-Wagner

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Kasieczki Prokuratora Prokuratury Rejonowej
w G. w G.

po rozpoznaniu w dniach 7 września i 8 października 2020 r.

sprawy **A. J. syna J. i Z.**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 180a kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 25 listopada 2019 r. sygnatura akt IX K 1012/19

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. C. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych 92/100) obejmującą kwotę 115,92 zł (sto piętnaście złotych 92/100) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 639,92 zł (sześćset trzydzieści dziewięć złotych 92/100) i wymierza mu opłatę za II instancję w wysokości 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 340/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. akt IX K 1012/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		A. J.	oskarżony nie był karany aczkolwiek w karcie karnej widnieją informacje, iż prowadzono postępowania karne, jednakże z uwagi na art. 31 § 1 k.k. orzekano terapię	dane o karalności oskarżonego	k. 126 - 127
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	dane o karalności oskarżonego	Dokument nie budził wątpliwości co do swojej autentyczności i prawdziwości.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1	<p>- obraza przepisów postępowania art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy z opinii uzupełniającej złożonego na rozprawie w dn. 21.11.2019 r.</p> <p>- obraza przepisów postępowania art. 2 § 2 w zw. z art. 7 w zw. z art. 201 w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na opinii sądowo – psychiatrycznej z dn. 24.04.2019 r., która jest wewnętrznie sprzeczna.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Orzekając w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy, nie pomijając potrzeby ustalenia najistotniejszych okoliczności. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.).

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego skierowane przeciwko prawidłowości i wiarygodności opinii biegłych psychiatrów, zmierzały w istocie do podważenia jej wartości ze względu na przesłanki z art. 201 k.p.k. Podnoszono w orzecznictwie (por. wyrok SN z dnia 6 maja 1983 r., sygn. IV KR - 74/83, OSNKW 1983, Nr 12, poz. 102), że ocena ta winna opierać się na następujących przesłankach:

a) czy biegły dysponuje wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia danych okoliczności,

b) czy opinia ta jest logiczna, a więc wewnętrznie niesprzeczna i zgodna z doświadczeniem życiowym,

c) czy jest ona pełna i jasna oraz

d) czy nie zachodzi sprzeczność między nią a inną opinią ujawnioną w postępowaniu.

W orzecznictwie przyjmuje się trafnie, że opinia jest niepełna, jeżeli biegły nie udziela

odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionym mu materiałem dowodowym może oraz powinien udzielić odpowiedzi, lub jeśli nie uwzględni wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności bądź nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. II KK - 321/06, LEX nr 299187; postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. IV KK - 206/08, Prok. i Pr.-wkl. 2008, Nr 12, poz. 20; wyrok SA w Krakowie z dnia 14 października 2008 r., sygn. II AKa - 133/08, KZS 2008, z. 11, poz. 58). Pominięcie zatem dowodów mających znaczenie dla opracowania opinii powoduje, że jest ona niepełna, tzn. nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii okoliczności (wyrok SN z dnia 9 maja 1988 r., sygn. II KR - 96/88, OSNKW 1988, nr 9-10, poz. 72). Niepełna jest też opinia, która pomija niezbędne czynności badawcze, co ma wpływ na końcowe wnioski (wyrok SN z dnia 12 maja 1988 r., sygn. II KR - 92/88, OSNPG 1989, Nr 2, poz. 35). Należy też uznać za zasadne przyjęcie, że nie może stanowić podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych opinia, która zawiera jedynie lakoniczną konkluzję bez wskazania przesłanek, jakimi kierowali się biegli (por. wyrok SN z dnia 12 marca 1979 r., sygn. I KR - 27/79, OSNPG 1979, Nr 10, poz. 138); jest to także opinia niepełna, nie daje bowiem możliwości dokonania rzetelnej jej oceny jako dowodu. Za opinię niejasną uznaje się opinię, której sformułowania nie pozwalają na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich albo gdy

posługuje się ona nielogicznymi argumentami. Opinia biegłego jest więc niejasna, np. gdy wnioski końcowe są nieściśle lub łączą się z takimi zastrzeżeniami, że nie można wręcz ustalić ostatecznego poglądu biegłego, albo gdy jest ona niezrozumiała, gdyż nie jest jasne, jakie biegły w ogóle zajmuje stanowisko, ponieważ jego poglądy są niespójne, a tezy wieloznaczne (por. wyrok SN z dnia 12 maja 1988 r., sygn. II KR - 92/88, OSNPG 1989, Nr 2, poz. 35; postanowienie SN z dnia 27 września 2006 r., sygn. IV KK - 330/06, LEX nr 32579; wyrok SA w Krakowie z dnia 6 listopada 2008 r., sygn. II AKa - 160/08, Prok. i Pr.-wkl. 2009, Nr 6, poz. 50). Opinię można zaś uznać za wewnętrznie sprzeczną, gdy zawarte w niej wnioski są nielogiczne albo nie znajdują oparcia w przeprowadzonych przez biegłego badaniach bądź też budzą zastrzeżenia co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym, a także gdy w opinii podano kilka różnych, wzajemnie wykluczających się ocen i wniosków (zob. też np. wyrok SA w Krakowie z dnia 14 października 2008 r., sygn. II AKa - 133/08, KZS 2008, z. 11, poz. 58).

W odniesieniu do opinii biegłych psychiatrów E. R. i M. S. którzy wydawali opinię pisemną i ustną, to nie można postawić takich zarzutów niepełności lub niejasności, albo wewnętrznej sprzeczności opinii. Jeżeli opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca dla stron, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (por. postanowienie SN z dnia 21 sierpnia

2013 r. sygn. IV KK - 178/13, LEX nr 1375229).

W opinii biegli stwierdzili, iż nie są w stanie określić czy w dacie 13 kwietnia 2017 r., a więc w dniu odbioru decyzji administracyjnej którą cofnięto uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych, oskarżony miał zachowaną poczytalność z uwagi na brak dokumentacji dotyczącej leczenia oskarżonego w tej dacie. Obrońca przedłożył kartę leczenia szpitalnego oskarżonego za okres od 1.02.2017 r. do 29.03.2017 r. i domagał się o ponowne dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów celem określenia czy w dacie odbioru decyzji oskarżony był poczytalny. Poszerzenie opinii biegłych psychiatrów w tym zakresie nie miało wpływu na rozstrzygnięcie, bowiem jak sam oskarżony wyjaśnił w dacie zarzucanego mu przestępstwa tj. w dniu 30 grudnia 2018 r. nie miał prawa jazdy bowiem zostało mu ono jakiś rok wcześniej zatrzymane przez policjantów za popełnienie wykroczenia. Zatem wynika z tego, że oskarżony w dacie czynu miał pełną świadomość tego, że nie posiada prawa jazdy. Z karty karnej wynika zaś, iż dwukrotnie stawiano mu zarzut z art. 180 a k.k. i w datach 27.11.2018 r. i 24.04.2018 r. wydawano orzeczenia odnośnie tych czynów z uwzględnieniem art. 31 § 1 k.k. Zatem oba orzeczenia zostały wydane po odebraniu przez oskarżonego decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami.

Wniosek

uniewinnienie oskarżonego lub warunkowe umorzenie

zasadny

postępowania ewentualnie obniżenie wymierzonej kary oraz środka karnego	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Obróńca oskarżonego nie podał żadnych uzasadnionych powodów mogących doprowadzić do podważenia prawidłowości zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji przemawiających za uniewinnieniem od popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu bądź warunkowym umorzeniem postępowania ewentualnie obniżeniem kary i środka karnego.		
Lp.	Zarzut	
3.2	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony był tempore criminis poczytalny, podczas gdy przeczy temu zebrany w sprawie materiał dowodowy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Oczywiście bezzasadny okazał się także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Wszystkie bowiem fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały ustalone prawidłowo. Sąd I instancji dał temu wyraz w części sprawozdawczej i w części motywacyjnej uzasadnienia wyroku, wskazując jakie fakty i na podstawie jakich dowodów uznał za udowodnione. Ustalone przez sąd fakty znajdują		

<p>odzwierciedlenie w ujawnionych na rozprawie dowodach, które oceniono prawidłowo. W apelacji zaś, poza arbitralnym stwierdzeniem błędu, nie zakwestionowano skutecznie prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd. W tym zakresie, apelacja stanowi więc jedynie polemikę z prawidłowo ustalonymi faktami, które np. w zakresie kwestionowanego przez obrońcę oskarżonego faktu poczytalności oskarżonego, wynikają z treści opinii biegłych psychiatrów. Okoliczność, iż w innych postępowaniach przeciwko oskarżonemu biegli uznawali, że działał w warunkach art. 31 § 1 k.k. nie oznacza iż zawsze każdy czyn popełniony przez oskarżonego będzie uznawany za popełniony w sytuacji jego niepoczytalności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>jw.- w sekcji 3.1</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>z przyczyn przytoczonych powyżej – w sekcji 3.1</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.3</p>	<p>rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się do wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, Sąd odwoławczy uznał, iż również ten zarzut uznać należy za chybiony. Sąd I instancji w sposób prawidłowy i zyskujący pełną akceptację Sądu odwoławczego wskazał, z jakich przyczyn uznał, iż kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata, a więc kara w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, jest sankcją adekwatną. Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie niezbędne dla prawidłowego wyrokowania okoliczności, nadając im właściwą rangę. Powyższe przekonuje, iż ukształtowana w ten sposób kara, realizując dyrektywy, o których mowa w art. 53 § 1 k.k., mieści się w granicach tzw. sądowego wymiaru kary. Słusznie Sąd Rejonowy uznał za okoliczność przemawiającą na niekorzyść oskarżonego fakt, iż dotychczas wielokrotnie dopuścił się zachowań wyczerpujących znamiona czynów zabronionych mając zniesioną poczytalność. Przypomnieć należy także skarżącemu, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, stanowiący względną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., aby można było uznać go za skuteczny, musi wykazywać, iż na podstawie konkretnie wskazanych okoliczności, które winny mieć zasadniczy wpływ na wymiar</p>	

kary, wymierzoną względem osoby oskarżonego karę należy uznać za "rażąco" niewspółmierną, tzn. taką, która jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (tak: Sąd Najwyższy III KR 189/94, Prok. i Pr. 1115/5/18). Innymi słowy, sama subiektywna surowość orzeczonej względem oskarżonego kary, jeśli jest ona uzasadniona dyrektywami, o których mowa w treści art. 53 k.k., nie może stanowić skutecznego zarzutu apelacyjnego, jeśli kwestionująca jej wymiar strona nie wykaże, iż kara ta zarówno z punktu widzenia sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, powinna być uznana za wyjątkowo niesprawiedliwą, zbyt drastyczną czy też rażąco łagodną. Sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie nie ma miejsca. Gdy chodzi o wysokość orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju wskazać należy, iż również argumenty dotyczące rażącej jego surowości nie są trafne.

Wniosek

jw.- w sekcji 3.1

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

z przyczyn przytoczonych powyżej – w sekcji 3.1

1OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE	
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.		Przedmiot utrzymania w mocy
0.1wyrok utrzymany w mocy w całości		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zarzuty apelacyjne okazały się niezasadne z przyczyn wskazanych wyżej i z tego powodu nie mogły być uwzględnione. Zaskarżony wyrok jest prawidłowy zarówno w zakresie ustaleń faktycznych i oceny prawnej zachowania oskarżonego, jak i w zakresie rodzaju i wysokości orzeczonej kary, a także rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów postępowania.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.		Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 2	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego adw. M. K. kwotę 619,92 zł tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu

	odwoławczym, która to kwota uwzględnia obecność obrońcy na dwóch rozprawach odwoławczych.
pkt 3	Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 639,92 zł i wymierzono mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł. Zasadą wynikającą z art. 636 § 1 k.p.k. jest, że w przypadku nieuwzględnienia środka odwoławczego koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi ten, kto wniósł tenże środek. W przypadku nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego działającego na korzyść oskarżonego będzie nim ten ostatni. Sąd Okręgowy nie doszukał się podstaw do zwolnienia oskarżonego choćby w części od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego. Oskarżony jest osobą młodą, nie posiadającą nikogo na utrzymaniu z zawodu jest lakiernikiem, jednakże jest bezrobotny co nie jest wynikiem jego choroby. Dlatego też nie podzielać stanowiska Sądu I instancji obciążono oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego i opłatą.

1PODPIS

ZAŁĄCZNIKI

do uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 8 października 2020 r.,

sygn. akt VI Ka 340/20

0.1Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie winy za przestępstwo z art. 180a k.k.	

0.11.3.1.Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2.Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art.438 pkt 1 k.p.k.– obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k.– błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k.– rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art.439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana